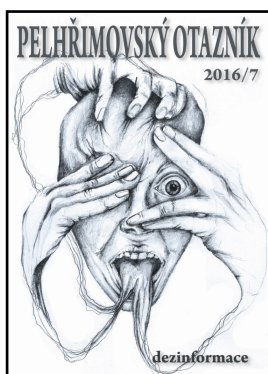
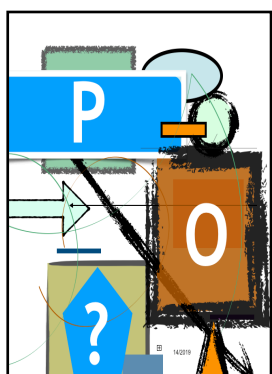
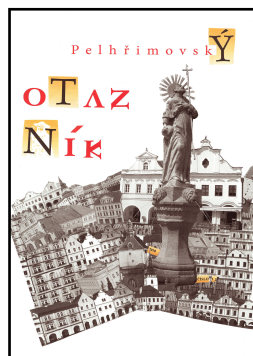
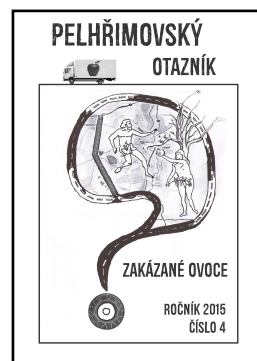
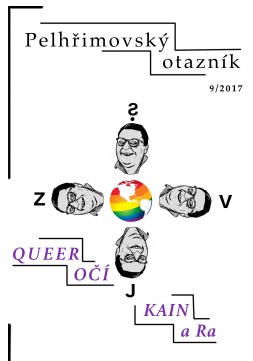
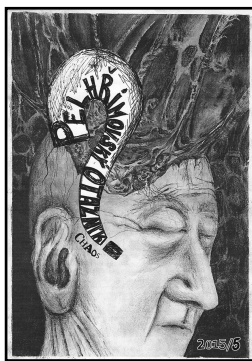
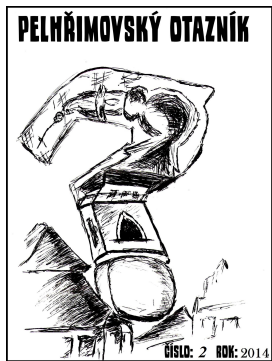

Pr?

- 3 - Čeština bizarní i hravá a bohatá
- 5 - Obnažený poutník
- 6 - Džekyl v Pejrově
- 7 - Nedotknutelní Češi
- 8 - Stryptýs u Vlasáků
- 9 - Sen o Rikýskovi
- 10-15 - Festival Země/Matka samoživitelka
- 16 - Folikulum vitae
- 18 - O mečích a lidech
- 20 - Le Big Mac
- 21 - Flastenecké nejnišší pudí
- 22 - Korunovační klenoty
- 23 - Zahraniční a tuzemská přísloví
- 24 - Dvě krvácející dásně
- 25 - Doga X
- 27 - Rozkošní vlci
- 28-30 - Michaela von Pacher (básně)
- 31-40 - Martin Jelínek (básně)

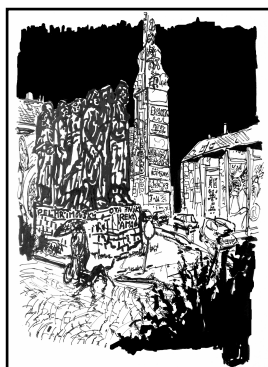

Pelhřimovský otazník 18/2021

Obálka: Jadranus

Téma: Bizár

*„Kdo sleduje MotoGP, ten má IQ milion, kdo sleduje i nižší kubatůry, ten má IQ trilion.“
Biaggi*

Bizarní, bizár či *bizarnost*, to jsou slova, která v současnosti používáme nesmírně často. Je to patrně tím, že právě takový je podle nás i dnešní svět. Bizarní.

A jakýže to ten náš svět je, když je bizarní? Podíváme-li se do *Akademického slovníku cizích slov*, zjistíme, že *bizarní* znamená „podivný“, „neobvyklý“ nebo „zvláštní“. *Slovník spisovného jazyka českého* pak ještě přidává jeden význam – „podivínský“.

Je dnešní svět opravdu takový, nebo se nám tak jenom jeví? A pokud se nám bizarní pouze zdá, proč tomu tak je? A není to alarmující, že prostředí kolem sebe hodnotíme jako neobvyklé a podivné? To tady v Podzemí slov – pravidelném seriálu o češtině – asi nevyřešíme. Pojdme se tedy alespoň podívat na pár bizarností, s nimiž se můžeme setkat v jazyce.

Děčko do slova bizarní nepatří

Jako vcelku bizarní se nám totiž může jevit i čeština. A nemusíme chodit daleko – můžeme zůstat u samotného slova *bizarní*. To je totiž uživateli našeho jazyka povážlivě často przněno. Řada lidí jej používá chybně, a to tak, že do jeho útroby vkládá zbytečné písmenko *D*. Jenže přídavné jméno *bizardní* není ničím jiným než bizarním patvarem.

Slovo, kterým se tady zabýváme, se totiž do češtiny dostalo z francouzského *bizarre* či italského *bizarro* (= rozmarň, podivný, smělý). My jsme si k tomuto základu přidali standardně používanou českou příponu *-ní* a slovo *bizarní* bylo na světě. Žádné děčko tady nefiguruje.

Možná tenhle výraz někomu připomíná jiná slova – třeba adjektivum *hazardní*, a proto se do něj snaží násilím vecpat *D*. Ale v přídavném jméně *hazardní* je písmeno *D* součástí kořenu slova (podstatné jméno *hazard* + přípona *ní*).

Žádné děčko zkrátka do slova *bizarní* nepatří – nemá v něm absolutně žádné opodstatnění.

Hravá a bohatá, nebo bizarní?

Bizarnost češtiny (respektive její hravost a bohatost – záleží na úhlu pohledu) se ukázala třeba i ve chvíli, kdy se do redakce České knihy rekordů ozval pan Kvapil z Českých Budějovic s tím, že vymyslel nejdelší české slovo. Dospěl k němu při přemýšlení nad čísly, která jdou nejhůře roznásobit 99krát. Zkrátka uvažoval nad čísly *NEJZDEVĚTADEVADESÁTERONEROZLNÁSOBITELNĚJŠÍMI*. No není to bizarní? A je bizarní spíš zmíněné slovo (potažmo čeština, která jeho vznik umožňuje), nebo jeho autor?

Podobně bizarně mohou působit i palindromy. Tedy texty, které se čtou zepředu i zezadu stejně. Mým oblíbeným palindromem je třeba věta *I ZEMAN LEŽEL NA MEZI*. Bizarní, ale dokonalé.

Ubožáci s bizarními jmény

Náš jazyk může svou bizarnost předvést i zákeřně – třeba tím, že vám přisoudí vskutku neobvyklé příjmení. V minulosti tak například v naší zemi existovali nebožáci, kteří se jmenovali *Přineskarladomů*, *Zlámaljelito* či *Zabilpivo*. A výjimkou nejsou (dodnes) ani lidé, kteří mají ve svém příjmení pravopisnou chybu. 57 Čechů se třeba jmenuje *Zapoměl* (když jsem mimochodem tuhle zajímavost sdílel na facebooku, příspěvek takřka okamžitě okomentovala jistá paní Nejeschlebová – její reakce zněla „ehmmmm“).

Bizarní příjmení si navíc leckdy žije vlastním životem. Tak jako třeba jméno Ing. Pumprly ze Šumperka, který se proti své vůli stal majitelem nejobsáhlejší sbírky zkomolenin vlastního příjmení. Z dopisních obálek, novinových článků a dalších textů, v nichž se lidé snažili uvést jeho jméno, jich už nashromáždil celkem 60. A každá je jiná.

V češtině, slovech či písmenkách se zkratka dokáže bizarnost projevit v plné kráse. Nebudme z toho ale zasmušilí – všimějme si toho a bavme se tím. Když totiž dokážeme ocenit bizár, znamená to, že pořád ještě žijeme a navíc zůstáváme nad věcí.

S vaší pomocí může **Podzemí slov vyjít i jako kniha**. Přejde vám to jako dobrý nápad? Pokud ano, koukněte na web bit.ly/KupPodzemiSlov.

Předprodej již od 25. října 2021!

Legenda města, poutník Pilgrim, potřebuje nový ohoz, pomoz mu ho najít!

Zapadající oskar nad štatlem osvítil špicovej den bóchačky a já se odebral do paluši, abych vygómal nějakou sajdkáru. Po vyžahnutym škopku sem zahlásil, že balim kramle a naštráduju si to do béváku. Ale moje augle čučely na ten globus podobný cundě v cimře a já ho vzal před sebe a hodil sem prst na náhodnej flek. „Tak toto je ten zejtrejší štond, ta štreka, kam si to ve švunku namířim.“ „Hele, haluzo, kóříš Pelhřimov?“ „Kóřim ten Pejrov, tam smykuj. Z tama je ta betálná koc Angel Wicky! Kóříš ju?“ „Jasňačka. To bude špica.“ Hodil sem blesk na špinku a zahlásil loď.

Ráno sem se vodlepil z betly a bral glajzle s cajky na rolu, kde sem udělal terno. Lupeň za old lováče a zbylo na dvě plnotučný. Ze štatlu ještě nakóřený aus bez nějakých canců. Trocha čučky z fenstru, pak na kocny a jejich dudy. Jedna si gécla naproti a já čučel na její olšovky a ty těžký žanky v průzračnym ouboru. Betálné šnicl a moje brko házelo čauc. Čubrněl sem na tu debrecinku a v tom córák hodil stopku. Nic, házím na to kakáč a hrnu si to na retých hodit močku. Plnotučný to do mě solilo zle.

Tipluju to na močku, ale v tom mě chytli dva potróblí córkaři a somrovali kačeny. Hodil jsem jim vajgl a dal balkule na vajnoš, a pak se betálně vychcal. Neměl jsem šajna, kde sem. Zoncna vařila a já měl šlajznu jak cyp. Razil jsem to rovnoběžkou za prčou písknout si pila plnotučný bez pindy. Nasomroval sem se do origoš paluši, kde morgošti mastili kiby. Lajznuil jsem pár škopků na sólovku a lampu červa a prohráb si kule. Nemohl jsem přestat kómat ty kozy. Fčil si to ke mně naklapal konópek, estli prej nemám kačenu na chálku. Hlásim mu ať vyfičí, že nejsem žádná šprcka na šnicl a že estli ne, tak ho fóknu v kisé na krchov. Cvaknuil sem cech a sebral eště čechr na další štacu.

Špóroval sem na na tuhle špizovku celej jár jako správnej kábr. Hodil sem další blesk na špinku a razil si to do kotle štatlu za storkou. Kolem si to svištěly splašený trubky, dávaly plnej ceres a já na to civěl jak svišť. Zahaltovaly je švestky a šlus. Šméčko jak sviň. Šóruju si to, teplotechna na traťúvce, žádné tuml jen sem tam nějaká tyčka z včerejší pitky. Pastelky mi svištěly, ve šrajtofli tak ještě pětikvalt v perfektu a já se pecnil jak pecen. Holt bez rachoty je to zvonek.

Ale kde zmerčim tu koc? Zgebnu tu zichr, pač zocna rumpluje a bez topnu to bude jak vosolit to bez vran. Bóchnu si to na lávku a jen tak hážu augle na ty mýdla, ale merčim jen ošklivý stařeny se salámou na nohách. Cvaknu si v tý hicně a házím dalšího cara do porculánu. Dědina bez šaliny, samej konópek na ryntáku, brikule s břuchem nebo burizon, kerej blemcá pičovinky. Betálnější než tyhle borci sou snad i cajzli. Camraj se, cancaj, ale tyhle buzíci z Pejrova? Bukvy bez bugru a ty stařeny maj jen heksenšus a fčil můj floncek hlásil, že je dohukaný a že by radši šukal štrocnu než tyhle starý šochtle. Tady asi netrhnou žádnou kóc. Oplodnim maximálně tak kóřku a vobtáhnou se vo love vylepené na škopku, než aby mi do džeksnů přišórovala stoletá džuzna vymazlená pískem.

Negómal sem dál. Glgal sem škopek po škopku a byl jsem grogy. Nějakej fotr mi eště na rolu fóknuil fókačku a prej, estli chci prokouknout šufle, že má nějaký foršuš. Najebaný jak po futrovačce sem zmerčil fošnu a odjebal se včil do córáku rovnoběžkou pod Francisberk.

Pejrov se mi od toho cajtu ekluje. Samej lont bez koz a když už babáč tak za bůra bych si nedal ani vyvenčit cabana. Ani na cizmáni to neni s takou dekovou fuskou. Bez čuriny. Tím to dohantýruju a házím, že Pejrov je drek. Ještě si obtáhnou prut, pač merčim v dózně dvorce a jdu durchčit. Budu muset dávat majzla a snad čapnu štatlačku Little Caprice u nás na Čáře nebo u Červeňáku.

Z cyklu Nedočkutelní Češi

JEN ÚD NESTÁRNE

Především se mi zdál sen, ve kterém vystupoval Rikýsek, maltézský pinč mého kamaráda Pana Šáfy. (K pořízení psa došlo, když bylo Šáfovi asi 8 a mně 7, šli jsme ho venčit, já držel chvíli vodítko a Rikýsek - pojmenován zdrobnělinou slova "Rex" - uprchl. Chytila ho naštěstí skoro hned nějaká slečna, ale do dneška z toho mám trauma. Navzdory své dobrodružné povaze se Rikýsek dožil velmi vysokého věku. Čest jeho památce.)

Každopádně ve snu byl Rikýsek stále naživu. Obýval velké nákupní centrum á la Chodov. Já tam zrovna něco pořizoval nebo jsem tam na někoho čekal, když tu na mě přes hranu schodů, které vedly kamsi dolů (nebyly jezdící!) vykoukla hlava maltézáčka. Nebyl to Rikýsek, ale jeho manželka! Naznačila mi, ať jdu za ní. Následoval jsem ji přes několik hnusně šedobéžových, dlaždicemi vyložených chodeb do mezipatra, kudy se chodilo k suterénnímu parkovišti. Měla tam spletené (takřka ptačí) hnízdo ze slámy. Jak mi prostřednictvím psí telepatie vysvětlila (jednalo se o okamžité porozumění při pohledu z očí do očí), Rikýsek shání už drahnou dobu v komerční poušti nákupáku něco k snědku pro ni a štěňátka. Mám se sám přesvědčit, jak jsou hladová a zubožená. V hnízdě byla malá plastová krabička, ve které se na Přírodovědě přenášejí z místa na místo krmní cvrčci a myšky. V krabičce bylo asi šest holých, slepých myšátek (jak vypadají novorození maltézácci můj mozek neví). Jedno se nehýbalo, hlady již zemřelo.

Uchopil jsem ho za plandavou kůžičku za krkem (ostatní myšo-štěňátka mi hbitě rejčila po prstech) a vyndal jej z krabičky na chladnou podlahu. Krabičku jsem vrátil do hnízda se slzami v očích. Rikýskova manželka se na mě dívala smutně, avšak zcela bez výčitek. Zrovna se vrátil Rikýsek, krátce jsme se přivítali, rovněž vypadal sklíčeně, neboť se mu opět nepodařilo ukořistit nic k snědku. Slíbil jsem těm dvěma, že se o ně a o jejich děti postarám!

Festival Země/Matka samozivitelka

Review

Něco málo o festivalu:

Navazuje na úspěšnou tradici vysoké rozvodovosti a objektivní nadřazenosti mužského druhu. Koná se vždy celoročně po celé Zemi a nejen svým bohatým programem vábí čím dál větší počet žen. P? byl u toho a předem konstatuje, že se i letošní rok opět vydařil. Samoživitelek je stále hodně.

Biografie jednotlivých účastnic

Zděňka, 39 let

Asi jako ostatní samoživitelky jsem se nejdříve zamilovala. A to na letní stáži v zemědělském družstvu. Pomáhala jsem s krávama a po náročné práci jsme se s ostatníma scházeli v takové místnosti v hlavní budově. Chodilo se tam i na svačiny. Moc se mi líbil zdejší traktorář, já jemu prý taky. Dali jsme to dohromady a chodili na rande za kravín a na večerní projížďky jeho Máňou, jak říkal svému traktoru. Bylo to moc krásný léto. Před koncem stáže, kdy jsem se měla vrátit do rodné vesnice, jsme to přehnali s vodkou a už to bylo. Nejdříve jsem si říkala, že to je v pohodě, protože mě ujišťoval, že to měl pod kontrolou. Jak se ukázalo, tak neměl. Volala jsem mu, že jsem v tom, ale on že prý povýšil z traktoru na kombajn, a že se stěhovat nehodlá a že mu povýšení dá strašně zabrat a další výmluvy. Z letní romantiky se stalo trvalé břemeno. Byla jsem holt kráva.

Sehnislava, 25 let

Narodila jsem se v pohraničí, kde se po ulicích potulovalo spoustu nezaměstnatelných chlapců. Emočně jsem to jednou nevydržela, protože jsem přeci jen dost empatická a začala jsem s nimi potulovat také. Občas u mě zastavilo auto s neznámou poznávačkou a lákalo mě na kus řeči do lesa. Povídání mám ráda, a tak jsem neváhala ani minutu. Pak nezůstalo jen u povídání, což jsem nepochopila. Ale jak říkám, jsem empatická, tak jsem vůči ničemu neprotestovala. Ani potom, co jsem zjistila, že čekám děcko. „Nelituj ničeho, svět je hra.“ To je moje motto. Takže sice nejsem úplně samoživitelka, protože mi kluci z ulice pomáhají, ale asi prej zapadám do té kategorie. Nevim.

Amálka, 56 let

Už od malička jsem byla zvyklá, že se o mě lidi starají. Maminka s tatínkem mě krmili až do mých třiceti. Bydlela jsem u nich v růžově vymalovaným pokojíčku a na nic si nestěžovala. Sice mi říkali, že bych si měla v pětačtyřiceti najít práci, ale nijak mě nenutili. Pak se najednou odstěhovali neznámo kam a já zjistila, že se mnou prodali byt. Byla jsem v šoku. Najedou na ulici. Ted'ka dělám prodavačku a můžu říct, že živit se sama, je fakt něco, co nezvládám. Ráda ale chodím na houby.

Magda, 40 let

Na Jižáku žiju odjakživa. Když se sem rodiče v 84 přistěhovali, byli mi už 4 roky. 80. léta jsou v mlze, nejdůležitější jsou devadesátky. To jsem nabrala sílu na to, abych mohla honit kluky mezi panelama. Ve 14 jsem přišla o panenství, když mne u metra mezi poházenýma panelama přefíkl můj nejlepší kámoš. Dalo se tam různě přelejzat, prolejzat a schovávat. Jako děti jsme tam byli pečený vařený, učili jsme se tam kouřit, první šuky a první rozchody. V 16 jsem byla persóna, kdo mě nepřefíkl, neznamenal nic. Mezitím co mladší brácha pařil na kompu Dungeon mastera, já jsem se snažila sbalit místního tělocvikáře ze základky. Tehdy se to tak neřešilo. Dělali jsme to na žíněnkách v malý tělocvičně, když byl v náladě šukal mě na švédský bedně a já řvala až se kruhy houpaly.

V době mé největší slávy jsem měla tři chlapy za tejden, a když se pařilo i pár chlapu za noc. Pořádně se začalo lejt, a když jsem dochodila obchodku, měla jsem už půlku sídliště. Jižák je specifická sorta. Je to kraj sám o sobě. Spíš kmenový svaz. Všichni jsme se tu znali. Pařila jsem tak dlouho, až sem zjistila, že je mi přes třicet a nemám ještě rodinu a děti. To pak přichází paradox, že když chceš reálnej vztah a rodinu, tak se ti chlapi začnou vyhejbat obloukem tak velikym, že jsou často až na Spořáku (Spořilov, čtvrt vedle Jižáku přes dálnici) jen aby tě nepotkali.

Pak už zbejvá jediný. Najít nějakýho zoufalýho magora ze sídláku, kde zná tvou díru i místní toulavý pes Beňák, anebo si najít někoho přespolního, úplně odjinud. Nějaká náplavy se dycky najdou a netřeba chodit daleko. Říznej, mladej a bodrej týpek, plnej pochopení pro mě a mé potřeby. Našla jsem ho ve Slunečnici, naší jedinečný knajpě, který familiérně říkáme „Dvojka“. Za komára druhá cenová, dneska zakouřená díra se žlutejma záclonama a diner boxama z devadesátek, zoufale se snažící udržet zdání, že se nejedná o podnik pro zkrachovalý podnikatele a místní hlavní výpitky sedající vždy u prvního stolu u dveří. Smál se a říkal, že brambory nesmrdí. Tenkrát mi to přišlo vtipný. Vše dobře dopadne, řekla jsem si.

A jak to dopadlo?

Teď je mi 40 a muj pětiletý syn chodí do školky, kam jsem chodila i já a můj povedený ex-manžilek radši jezdí traktorem na Vysočině odkud pochází, aby nemusel koukat na panely když mi posílá alimenty. Necht' je tento můj příběh poučením, že panely a traktory nejdou k sobě. Pokud nejsi teda z nějaký díry na Vysočině, kde jsou paneláky, lány brambor a ex-manželové lejí Poutníka od rána do večera.

Paní Magda se s námi ještě podělila o zajímavý recept, neboť je mimo jiné i velkou gurmánkou. Viz následující strana.

AFGHÁNSKÝ PRD

Doba přípravy:
více než 20 let

Obtížnost:
obtížné pro pár národů

SUROVINY:

- Afghánská islámská republika
- ISAF
- USA
- UK
- Kanada
- Austrálie
- Itálie
- Německo
- Francie
- Gruzie
- Jordánsko
- Turecko
- Bulharsko
- Polsko
- Rumunsko
- Španělsko
- Česko
- Slovensko
- a dalších 37 zemí
- Tálibán
- Svaz islámského džihádu
- Síť Hakkání
- Al-Káida
- Hezb-e-Isdlami Gulbuddín
- a další voňavé přísady

POSTUP:

1. Neočekávaným útokem naserte svět.
2. Čekejte, až vaší zemi navštíví vojska z nasrané části světa.
3. Počkejte dvacet let.
4. A nasraná část světa si s posledním letadlem odveze skvělý recept na Afghánský prd.

Součástí festivalu byla i jeho hudební složka tzv. Veletrh fiktivních kapel. Zde přinášíme recenzi na novou desku vystupujícího uskupení KovoKov Drůbež, které se těší velké pozornosti samozivitelek. Viz další strana.

KovoKov Drůbež - EP Veletrh fiktivních firem

Dneska se podíváme na kapelu z Pelhřimova, která rozčísla zatuchlou vodu vysočinských rybníků. Složena ze dvou žen, patriotek Vysočiny - Kristýnou K. a Haničkou Z. – válčuje tahle kapelka noise-indie-alternativ subžánr jako nikdo předtím. Začněme ale od začátku. Jedna z nejdůležitějších věcí na takové desce, jak všichni ostatně dobře víme, je obal.

Mistrný přebal na tuhle parádní desku zařídil bývalý vedoucí JZD na přelomu let revolučních, pan Milan Kruček, který byl osloven manažerem kapely (Goran Kamenovič) poté, co shlédl jeho artworky z počátku 90. let. Mistrná koláž přímo vyzývá k účasti na tomto festivalu kapitalismu, kde se snoubí láska k penězům s nechutí reálně pracovat. Láska a nenávisť. Mikro a Makro ekonomika. Dobro a zlo. Keynesiánství a Monetarismus.

Ted' však již k samotné desce, která nese všeříkající název - *Veletrh fiktivních firem*. První song je parádní nakopávačka s prostým názvem 221. Hráčka na heligonové elektro-housle Kristýnka K. rozjíždí parádní smršť, že člověk úplně slyší ten svišt peněz, které letí na bankovní účet. Trošku škoda, že Haničky proto-benjo s konopnými strunami je tady upozaděno na úkor silného kopáku plechových hrnců Kolimax. Vše se ale hned napraví v další skladbě, kde Hanička hrající na midi hammondky z káfirového dřeva, tvrdě řeže do kláves za doprovodu Kristýnky, která zde doslova zpívá: „*Nechci slyšet tvou formulaci hospodářské politiky, chci radši formulaci pravidel optimálního využití ekonomických zdrojů a podmínek realizace blahobytu*“, což je krásná ukázka poezie textů, které jsou mimochodem celkově velmi povedené.

Kdybych měl vyzdvihnout nejzásadnější songy této desky, nemohu opomenout skladbu s totálně punkovým nádechem *Zásoby v prdeli*, která je tvrdou kritikou nezodpovědné skladovací politiky Útěchovické firmy na výrobu a prodej nerezových soustruhů. Dvojice hudebnic tu doslova valí svými nástroji jak traktorista v úvozu po deseti Poutnících. Zejména trojzubá flétna veganské výroby Haničky Z. tu piští natvrdo jak účetní při uzávěrce.

Naopak melancholický a krásně poeticky pojatý kus je skladba *Zbožiznalství v továrně na sny*. Kristýnka se tady doslova mazlí se svou perkusovou sestavou, která je zde velmi dobře zmixována v tklivý tón ztracených iluzí, a když pak slyšíte Haničku smutně lkát „*Proč jen ten prokletý rohlík tukový, musí mít zrovna 43 gramů*“ neubrání se člověk slzám.

Ten správně indie-filosoficko-rockový rozměr má ale skutečný masjtrštych alba skladba *Podvojný smysl života*. Tento song považuju za možná nejpovedenější kus celého alba vůbec. Nejen po hudební, ale i po textové stránce. Je to vytříbená kombinace skvělého zvuku, výborného zpěvu a inspirativního textu. Skladba vrcholí v druhé půlce stopáže, kde slyšíme post-punkový duet kapelnic s textem „*v životě dostaneš jen jeden příkaz, uzavři už konečně ten účetní výkaz*“.

Celkově je album spojením skvělé hudby, textů a finálního mixu, který zařizoval vedoucí kulturního domu ve Svěpravicích Dušan Mlýnský. Nutno dodat, že Dušan patří se svým studiem *Brambory for rock* k základům vysočinské alternativní hudební scény a tak netřeba dodávat, že odvedl perfektní práci.

Seznam skladeb:

1. 221; 2. Zakladatelská listina (aneb není to má jistina); 3. Smilnil jsem s účetní uzávěrkou; 4. Zásoby v prdeli; 5. Láska a Marketing; 6. Zbožiznalství v továrně na sny; 7. Předem ztracená cesta do účetní osnovy; 8. Podvojný smysl života; 9. Výlet do rozvahy; 10. Makroekonomická cesta do pekel

Sestava:

Kristýnka K. : Heligonové elektro-housle, perkusový systém z nerez, dýňový triangl, cihla v kýblu, vokály

Hanička Z. : Proto-benjo s konopnými strunami (skéro-venek), midi-hammondky z káfirového dřeva, trojzubá veganská flétna, vokály

Texty – Kristýnka K., Hanička K., Alena Schillerová ve skladbě *Výlet do rozvahy*

Finální mix Dušan Mlýnský, studio Brambory for rock, nahráno na jaře 2021

Fotogalerie z festivalu

Veletrh fiktivních kapel
a představení nového tour-tractoru.

Soutěž o nejvíce ponižující činnost
pro děti a mládež.

Kulinářská dráha. Finálový souboj o nejlepšího
králíka na smetaně.

Stará archa plula v měsíčním svitu. Všepronstupující chlad táhnoucí se jako Mléčná dráha zneklidňovala zvěř v podpalubí. Posádka se posilňovala ohnivou vodou a vyhlížela do prázdné tmy. Čich větril led. Plnovousy namrzaly, ruce se o sebe mnuly častěji a mohutné kožešiny počínaly propouštět jehlice zabodávající se do těl námořníků. Víra v dobrotu Pána a v jeho ochrannou ruku zahřívala nejméně. Ač věrni věčnému koloběhu univerza, počínala pýcha ve vlastní nepřemožitelnost razit cestu napříč kontinenty a rostla s vědomím magického oka, které prozáří i tu nejneproniknutelnější temnotu Bytí. Ucítili obrovský náraz, praskání žebroví lodi, řev tonoucí se zvěře od každého druhu odrážel se od ostří ledové hory symbolizující poslední ze záchvěvů Stvořitele, jehož moc se potápěla společně s archou.

Přeživší námořníci si uvědomili svou osamocenost. Byli vydáni napospas sobě. Pocit osamocení pojící se po smrti Stvořitele s osvobozením z jeho područí, by se dalo nazvat onou prvotní křížovatkou, jejíž směry vedly do všech světových stran. Od výběru jednoho z nich byly vystříleny hromady nábojů, zemi dusaly pásy železných nestvůr a pod mikroskopy se upravilo toliko genetických informací, že se ono nešťastné ztroskotání naprosto vytratilo z kolektivního vědomí. Křížovatky produkovaly další křížovatky a ty další a další. Člověk se vyrval z vlastních kořenů a z živého světa udělal zprahlý labyrint.

Odvrat od tajemných hloubek, ryzosti a původnosti, k olizování sterilního povrchu, po němž se prochází po vysokých podpatcích lidský obal bez srdce, je slepým následováním prázdné ideje udržitelného růstu. Každý růst si však žádá potravy. A tento má bezesporu ve svém nejhlubším jádru choutky přímo kanibalistické. Obavy o vlastní život, o holé přežití v rozvinutých státech, je onou další podúrovňovou křížovatkou. Člověk ztrácí nejen kořeny, nýbrž i kontrolu. Jako černé slunce tak bdí nad oním labyrintem v pragmatickém svazku páru technické racionality a utilitárního suchopárna. Ideologie hodnotných numer na bankovních účtech ve spojení s neutuchající touhou po jejich rozmnožování, pak působí jako vrchol lidského vládnutí na zemi.

Magický svět divů, v němž existovaly v harmonickém vztahu síly přírody, božské energie, kde člověk byl součástí universa a měl přístup k vlastní bytosti v mnoha jejích aspektech, byl odhozen jako dítě do babyboxu. Stvořitel se následně utopil a nechybělo tedy nic v cestě, abychom se dostali do bodu, kdy nám je vnucován život v jedné preferované podobě. Ty další, nekonečně prostornější a krásnější, jsou systematicky destruovány a zesměšňovány. Nikým jiným, než prostřednictvím nohsledů onoho páru, který vládne tvrdou rukou. Pluralita nikdy nekončících krizí, je důsledkem jednostrannosti lidského pobývání na světě s předem určenými nehodnotnými „hodnotami“.

Ve vleku kupících se výzev současnosti a budoucnosti neexistuje absolutní a ideální řešení, neboť život je prostoupen ambivalentností.

Odhodlání k revoltě, příklon k nekonečné dimenzi imaginace, je osvobození se od reality, v níž vládne racionalita s utilitárností. Imaginace je osvobozením, neboť je alternativou k realitě. Mocnou silou imaginace pramenící ze zakázaných oblastí lidského ducha, z oblastí, které ještě nebyly zplundrovány, je možno se rouhat vůči civilizaci a jejím idejím, s vědomím, že je nelze reformovat, i když se tvrdí opak. Skuteční lidé beznaděje živí hltavý oheň naděje a víry v dosažení oné offline rajské zahrady, se tak bezezbytku otevírají společnému pupenci budoucnosti.

O mečích a lidech - Oelsnic/Hutter

Vybroušený grafit se šelakem na recyklovaném papíře

le big mac

začátek školy
předěl jak blázen
a žádná změna
hodně práce
výstavy jedou
školy mlčí
když nemlčí vrčí
občas se někdo hecne
a jede do galerie
diví se prej tohle není nákupní galerie
a dožadují se tý návštěvy mekáče
tak hezký nový rok všem teda

K.Š.

FLASTENECKÉ NEYNIŠŠÝ PUDI ANEB NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE TA RASOVÁ ČISTOTA VZDĚLANCŮ VYSOKÉ ŠKOLY ŽIVOTA II.

Pradávná pravda.
Okamura vidí nejdál,
až tam, kam jeho šikmé oči.

Migranti berou práci,
i když nepracují.

Každí zám sa zebe

Na bolavou ránu, hojivou mast
na bolavý národ, bezpečnou flast,
Na práznou kapsu, více slev
vozýki f ruce, čeká kref!

Každí zám sa zebe
jen flastenec flastence svede,
společně u píva zažívaj nebe
a vyženou nečeské drede!

Kraj přímo máchovský
ale nevím, co to znamená,
v břichu tři bučky, královský
a jatýrka poctivě smažená!

Každí zám sa zebe
flastenec migranta odjebe,
pro ně není společného nebe
bílý heterosexuále, miluji tebe!

Čeh, to není otrok,
k Jadranu jezdí ob rok,
když vrátí flašky v Penny
a své lejno rodné zemi!

Dostal flákanec.
Brusel pláče a zlobí se.

Pes se na vodítku neuškrťí.

Kdyby poznal,
že Havel je neomarxista,
revoluci by provedla STB.

Kytara je jako flastenecká žena.
Když do ní hrábneš, zahraje ti cokoliv.

Landa jako Kryl,
Zeman jako Hus.

Muž na poli byl smutný.
Brambory vzal čas.
A Vysočinu d'as.

Zubů patnáct, dluhů třicet.
Ráno v píči, večer zmaštěnej.
Uhodni, co to je a sudetská sfinx
ti vydá pravdu ze Sputniku.

Covid a slušnej pražák neexistuje.

NAUČ TO SVOJE DĚTI NEŠ TO ZMAŽOU NEBO ZAKÁŠOU!!!!!!!

KORUNOVAČNÍ KLENOTY

PREZIDENTSKÉ KLENOTY

Když se do malého milého města navrátíš, svou duši nudou zachvátíš.

severské přísloví

Když ve světě je zle, u nás doma je dobře.

bulharské přísloví

Práci máš, tak co děláš, když to tam boucháš pilný jak včelka, dobře se máš.

z dob socialismu

Když tu v zimě padá sníh, bude padat i tu další.

litevské přísloví

Pestrost je to, oč tu běží, na plakátech fonty a barvičky ukočírueš stěží.

francouzské přísloví

Mraky nad rybníkem na sebe se tlačí, to mi prostě stačí.

polské přísloví

Na křídlech duše se rozletí, v buse se má pr* zapotí.

španělské přísloví

Čas se tu zastavil, není tu hezky.

pelhřimovské přísloví

Pole, louky, lány, tady načerpáš hodně prány.

japonské přísloví

Automatická pračka

Dvě krvácející dásně

Knihy zásadně nečtu.
Obracím je jako seno, které
jsem
ale
nikdy
neobracel.
Proto je
ždímu
nad tisíc otáček
a tečou mi ruce,
protože
jsem alergický
na seno.

Na nákup
bez seznamu
znamení peníze.
Regál je chodícím
postrachem
se šikmým obočím
a tak jako dobrý
mravokárce
žádám o dvě kila
uzenýho.
Vykostěná zástěra
v zákrutách točeňáku
vkládá ruku do mlýnku,
z něhož vychází
bublina.

*Ta si zanedlouho
vykasá šunky
a namarkuje
mi jízdu
na
pásu.
Platím lehkou
Spartou,
protože
seznam se neotevřel
a peníze jsou prázdné
stejně jako
gothajská kasa.*

Poprvé jsem zaslechl označení DOGA X, když jsme chlastali s Filipem v jedné pražské hospodě na periferii. Ve výčepu bylo plno a k nám si přisedl nějaký pobuda, hned jsem si řekl: „Ty vole, ten bude zase jen votravovat.“ A taky že jo, blábolil něco o svých cestách do Ameriky, který jsme mu ani jeden nevěřili a taky o jakýsi vesmírný misi a tajných dokumentech, který měl u sebe, ale ztratil je, a tak je prej v prdeli. Vytřeštěně koukal do dále. Na cigáru jsme se ho konečně zbavili, a když vodcházel, otočil se a s přivřenými očima zašeptal, že DOGA X to dokázala a že nic nevíme a že jsme dva teplouši. Na tuhle scénu jsem záhy zapomněl. O dva roky později jsem se však přichomejtnul k partičce lidí. Hrál se na kytary a hodně pilo, lidi třeštili a nikdo tam nebyl při smyslech. A tak jsem se během noci probral do jednoho hovoru, u kterého na sebe křičeli asi čtyři lidi a opakovali slovo DOGA X. Měli mě za spícího ožralého týpka a nešíkali si mě. Ani já bych si jich nešíkal, ale zaznělo to slovo a já si vzpomněl na tu scénu z hospody a nastražil jsem uši. Jeden z nich vysvětloval, jak cvičili DOGU X na Floridě na to, aby se dostala do čínské vesmírné stanice. A v tom mu nějaká holka skočila do řeči, že z technického hlediska je to problematický....a pak si mě všimli. Ale já hodil oči vzhůru a začal blejt na svůj černý svetr a oni si odechli a poodešli stranou. Druhé ráno, když jsem se ještě motal, jsem ve svých deskách s akordy našel podklady o projektu DOGA X, který tam někdo musel omylem založit. O projektu, který převrátil vše vzhůru nohama. O projektu, který mě bude určitě stát život.

Američani, aby zbrzdili čínský vesmírný program, přišli s nápadem cvičeného psa, kterého vypustí na oběžnou dráhu a on bude zechcávat vybrané satelity a zejména čínské vesmírné stanice, které krouží okolo Země. Cílem bylo, jak jsem porozuměl, aby pokud možno zkorodovaly vybrané součástky, a tím byl pozastaven či zbrzděn jejich vesmírný program. Byla vybrána stará rasa tzv. „alabamského dixeriera“, který byl proslulý (či neblaze) známý na americkém jihu, když odlovoval uprchlé černochoy z plantáží. Cvičen byl v tajných prostorách NASA a na jeho výcviku se podílel tým českých chovatelů, pravděpodobně ti lidé, který jsem náhodně potkal. Operace byla hodnocena jako úspěšná, Číňanům padaly satelity nekontrolovatelně dolů (vzpomeňte nedávno). Celý příběh zněl bizarně, jakoby byl vymyšlený nějakým pisálkem z Levných knih. Zavola jsem Filipovi, aby si přečetl dokumenty a pobavil se. Za několik dnů jsem ale dostal zprávu po facebooku od jistého chlápka jménem Max, že si u mě musel nechat nějaký své „povídky“, a že je to celý sranda, a že by je strašně chtěl zpátky. Tak jsme si s ním dali sraz v hospodě, slíbil ostatně, že zaplatí pivo. Dorazila však skupina lidí, který si přisedli ke stolu a já začal litovat, že jsme přikýkli na sraz v neznámém výčepu kdesi na okraji Prahy. Dal jsem jim ochotně ty papíry a zvednul se k odchodu, že spěcháme na koncert, ale kníratej chlap mě chytnul za rameno a odhodil zpátky na židli. „Co se to kurva děje,“ říkám jim. Ptali se, komu jsem to všechno stihl vyžvanit a já, že nikomu, jenom jemu a ukázal jsem na Filipa. Chvilku se radili, co jako dál a dali nám na vybranou, že buď budem s nima spolupracovat na projektu DOGA X, nebo to bude rychlý a přejel si prstem po krku. Zsvětli nás do všeho a my celé poslední tři roky žili tímhle projektem. Filip je teď mrtvej a já musím napsat vše, co vím.

Když se Číňani dostali na Mars a úspěšně vypustili svůj modul, bylo to bráno jako selhání a DOGA X ztratila svoje výsadní postavení v plánech NASA. Z úryvků zpráv se zdálo, že DOGA X se prostě zaběhla a minula přistávací místo, které měla důkladně zesrat. Předpokládalo se, že přistávací modul pak nebude moci dále fungovat. Zápach měl rušit případné spojení s modulem. Odcestovali jsme na několik měsíců na Floridu a podíleli se na tréninku a plánování celé akce. DOGU X jsme krmili výhradně Schwarzwaldskou šunkou, aby zvládla přetížení 4G. Proč jsme neuspěli, není zcela jasné. Vypadá to, že Číňani se o tom doslechli a sabotovali celou snahu někde v oblasti Marsu. Nastražili tam zásoby šunky a DOGA X prostě nasrala na jiné místo. Po tomto fiasku padaly hlavy a my se báli, jak to celé dopadne. DOGA X však po návratu vypadala svěže, a tak jsme navrhli ambiciózní plán vyslat ji do oblasti Pluta, aby tam pátrala po mimozemském životu. Američané už o tento plán nejevili zájem, a tak jsme jej nabídli Rusům. To bylo v době, kdy jsme s Filipem již zastávali vedoucí funkce v organizaci a celý náš život zaměstnávala DOGA X.

Američané souhlasili, účast Rusů jim nijak zvlášť nevadila, ostatně měli jiného nepřítele. Rusové vystřelili DOGU X z Bajkonoru nejdříve na odvrácenou stranu měsíce, kde byly vybudovány vesmírné kotce a sklady na granule. DOGA X si však postavila hlavu, že tohle žrát nebude a vrátila se zpět. To byl velký problém, celá operace stála víc než obsazení Krymu, a tak jel Filip celou věc vysvětlit do Moskvy a už se nevrátil. Vzpomněl jsem si na toho divného chlápka, jak nám zašeptal tenkrát před hospodou to jméno a přál jsem si ho neslyšet. DOGA X se stala nekontrolovatelnou. Usadila se na orbitu Země a bavila se tím, že rušila GPS signál. Američanům došla trpělivost, když místo nákládku s islamistama trefili v Iránu nemocnici. Do Washingtonu jsem odmítl jet. Báł jsem se, že skončím jako Filip v Moskvě. Po ročním schovávání v Kazachstánu jsem se tak nechal vystřelit na orbitu, kde jsem po krátké honičce DOGU X odchytl. Naskoovala na Hubbleův teleskop a oním proslulým okem do vesmíru byly vidět pouze její koule. Když jsme se však vraceli, DOGA X se mi vytrhla, chytila totiž stopu a zamířila k oblasti Jupiteru mimo dosah vodítka i jakéhokoliv signálu. V tuhle dobu byla už technologicky tak na výši, že pro ni bylo možné cokoliv. Vzpomněl jsem si na tu dívku, jak pochybovala o jejích technologických možnostech a pousmál jsem se. Doga se na orbitě ostatně ráda bavila tím, že nachcávala do Atlantiku, z čehož pak pramenily ničivé pěťihvězdičkové hurikány, jež pustošily Floridu. Věděl jsem, že tohle je konec a její útěk se vlastně jevil jako nová šance, jak jít dál. DOGA X začala žít vlastním životem. A tak jsem se v pětatřiceti vydal na cestu do neznáma za vesmírným čenichem kamsi do oblasti Jupitera a dál. Každá cesta do neznáma je zároveň cestou do minulosti, neboť pouze skrze to minulé hledíme na budoucí a já tak věděl, že budu znovu prožívat ono chlastání na periferii Prahy, rozhovory s Filipem a noční tramvajové jízdy městem. Třeba se DOGA X sama vrátí a bude na Vás hledět z orbitu či Měsíce, ale já budu kdesi daleko u Jupiteru stopovat DOGU X v dálavách. Opouštěje Zemi, posílám poslední zprávu. Toto je konec Vincenta Jetela.

Doga X někde v dálavě.

Rozkošní vlci

Holky Za Babku očichávaj ten svůj uzeninovej odér, ale před hláškou milénia jim podám biosýr: Podívejte, mám úlovek. Ona pobaveně: Tak ten je opravdu bio, bio týdne. Ukazuje ostatním sýr za průhledným obalem obrostlý zelenou řasou. O minutu později ta pobavená probíhá kolem pokladny s mávající rukou kolem nosu: No ty chlapi, ten smrad se tady pořád drží, ty byli snad z Černobyly...Toť inspirující úder milénia.

Úderka pokračuje

Odpověděl: Agrostroj, město rekordů a kuriozit.

Odvětil: Popravdě bych taky raději z vesnice do města.

Odpověděl: Ve městě je rozmanitá různorodost.

A co je vesnice a co je venkov?

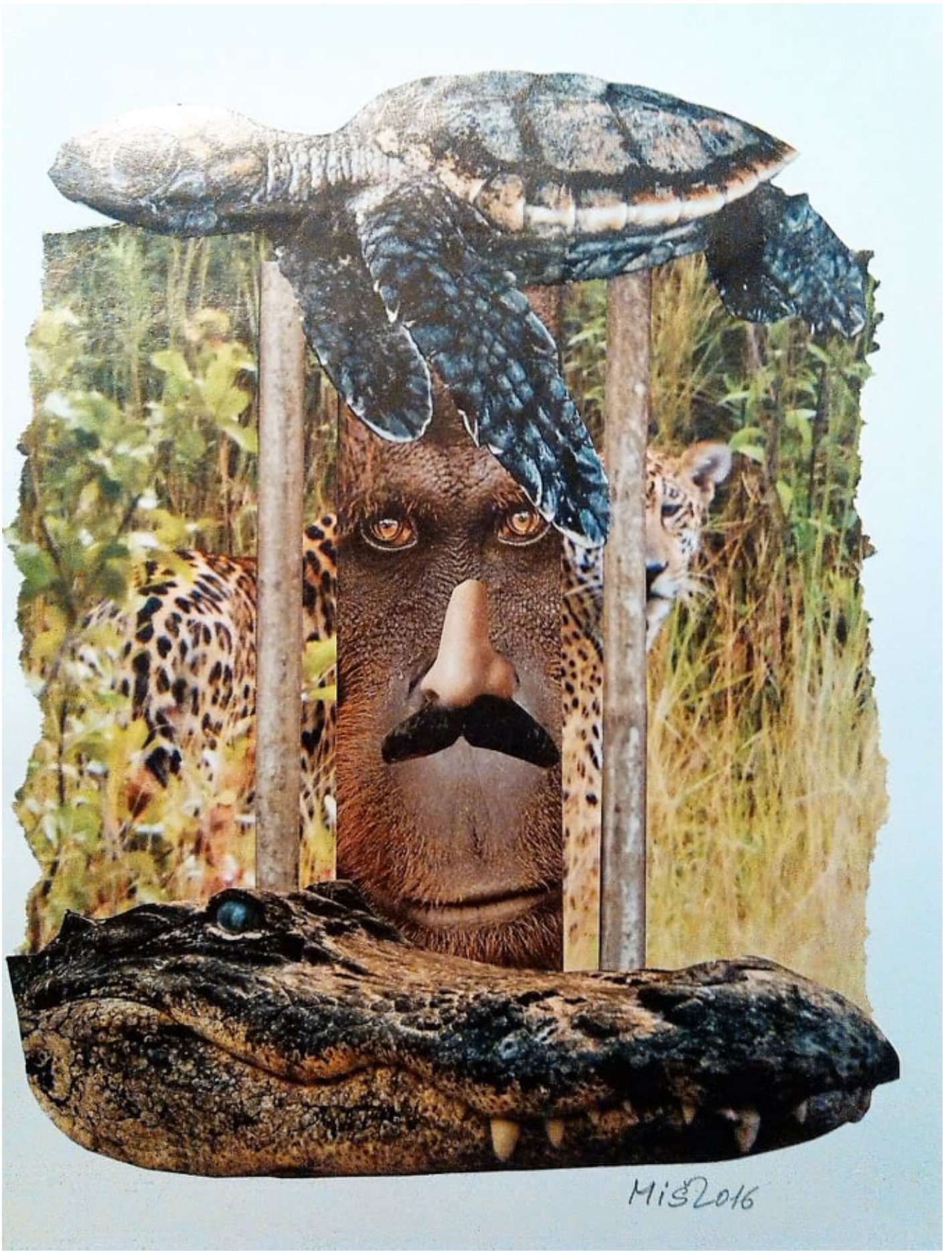
Ten člověk z venkova makal ve městě, pak z neznámého důvodu makal na venkov. Umakal platbu příliš rychle a nic nekoupil. Dumal nad zrušením té špinavé tupé umakané platby a přejel přestupní z A na C (B už dávno minul, když makal po displayji). Makal hluboko a daleko pod a od Muzea. Vracel se. A sakra nestíhal, tak sakra makal, za davem co nestíhal, svez se s davem, ale nemakal na něj, to nestíhal. Teď ale nestíhal-sakrasakra, vstoupil, dveře se zavírají a vlak makal na druhou stranu než on sakrasakra makat měl. Nakonec se zbavil AB a teď makal s C, teď konečně makal korektně. Dojel kam chtěl, zamával své před sakra chvílí uLOVEné místence. Kouk na AB idos. Opět makal do podzemí, opět nestíhal, tentokrát o pět minut lépe, a opět v cíli viděl už jen autobus bez kol. Makající kolo je něčím víc než kolem, a lepší nedobíhat makající kolo... Vlak jede za dvě hodiny. Procházím se po odporném centru města, sem už nikdy. Nečekaně jsem ušetřil na jízdence v ten pravý čas před odjezdem, to byla výzva a tak koupil bagetu v plastu v bille, bačkoru v bille, vypadala černobyly, to bych blil, tak tohle už nikdy. Přes uličku seděla modelka, pak promluvila, tak tohle nechceš. Hledal jsem na heurece vrtačky, wifina vypadla, Expres zastaví, mašina nemaká. Přestup po hodině přes noční koleje do „Rychliku“. ...A přestup v Táboře?, tak tam přece zavolaj a vlak počká, půl hodky.. Nezavolali, nepočkal, tady už nikdo nemaká, přestup do hodiny Vlka...

Čas vlků

... no právě pane průvodčí, komu by se dalo takhle v noci zavolat?, kdo by si dal stovku řízení před spaním? Všichni Vlci už maj dvojku, sedmičku, litrovku v sobě. „Jdu to zařídit“, zdánlivě makal průvodčí. Zase se objevil, ten průvodčí: „Pojďte s se mnou“ a vytáh si mě z kupé do stínu. Tenhle papírek přiložíte k dokladu z taxamtru a na každé železniční stanici vám to pak proplatí. Ale teď si to musíte zaplatit sám. Hmm, dobře tedy a taxi máte? Tak třeba tohle: „Taxi Ok“. Na čísle pak: „Jó není problém, za dvacet minut u nádraží, vyhlízejte bílou fábiji.“ Dobrý večer, pozdravil bílou neoznačenou fábiji, taxamtr máte?, potřebuju doklad. „Jo, jasně, nojo nemám to označený.“ Na prvním kruháči poslouchal pohádku, o úmluvách s ČD poté, co naznačil vlastní historku s ČD. Prej: „Vystavím faktury po návratu.“ Na druhym kruháči ho vrátil do města. Ale řidič makal: „Taky můžeme přesednout do běžného označeného vozu, mám ho tady na sídlišti.“ Cestující měl zřejmě rád napětí, možná miloval temná sídliště, možná nenáviděl ČD a chtěl jim udělat pořádnou útratu, možná byl čas vlků a cestující byl z celodenní makačky mimo. A řidiči taxinetaxi to v hlavě makalo. Za jeho dvě mých deset minut měnil auto na sídlišti a já gugloval standardní taxu (cca do třiceti, ale pozor během pandemie vyšplhala až na 36,-/km). Nasedl do označeného vozu, ten byl polepen reklamou něčeho, co ještě ve vlaku googloval jako nejlevnější ubytko v Táboře. Oktávije sosala moji peněženku, display jako narůstající džekpot. Za okny tma v ní ubíhající krajina jak v metru. Mlčeli jsme. Rozsek to po půl hodině: „S manželkou jsme se na Kámeni jednou zastavili, ale bylo zavřeno.“ Peněženka ohlásila brzké vyschnutí, ale už tam brzy budem, Kámen je asi v pozadí. A je to tu. 46km, lístek s časomírou po půlnoci, do svého domu vešel hodinu před půlnocí, ve šrajtofli mu zůstaly doklady. Reklamace druhý den ráno opět ve městě daleko od Ágru (kde by chtěl dělat každý taxikář) provedena: Předávám cosi z taxamtru a propiskou popsany papírek z „multipádlá“ (všichni znají tu černou krabičku, a propo do Bílého domu nevpustí fotografa s jinou barvou foťáku než černou). Popsaný jakýmsi číslem a slovy „číslo souhlasu“. Oni se vám ozvou... odcházím bez dokladu a i bez papírků, samozřejmě, že jsem si je vyfotil, ale jméno průvodčího jsem z nich nedostal. Ten den si nedal oběd, šetřil...

Toto byl příběh pana Miloslava Rozkošného (výška 180, váha 75)

... a Milan Koch byl údajně největší český beatnický básník z Humpolce.

MiS 2016

Michaela von Pacher

CHRT

tohle je první báseň
po zimním slunovratu
ta, co vrací zlaté časy
do zamrzlých ploch rybníků
do rozevlátých klasů rákosu
co vrní
jako srst afgánského chrta
a je plná malých sklíček
kde se v každém z nich
zrcadlí
má otupělá žízeň a
podrápaná vodní hladina

NĚKDO

Jestli může Někdo
mít srdce jako Kristus
pak není zbytečné čekat
až rozkvetou trnky na mezích
až na Dunaji odrazí Severka
Nepřekročit hraniční čáru
nestihnout Regiojet
pro jednu nic neznamena

Někdo může
jako syn Jediného
nakrmit, utiшит, uzdravit
pozměnit...

PANIC

nenajdeš-li odvahu
rozčesat svůj stín
po pramínekách smotat do uzlu
a namočít
v čerstvě nadojeném mléce
můžeš jednou ležet v korytě
svázaný lněným plátnem
navždy panic, trochu chlapec
a litovat nevyklopených
báboviček

pak tvá levá ruka
patří na srdce
a pravá do rozkroku

ŽABÁCI

Ego prý nemá rádo
pocit štěstí
ego se v takovém stavu
na chvíli rozpouští
snad jen maličké děti
a psi
vztekaají se bez ega

bezpečné území
to je rozkvetlá jíva
v koncertní síni
plynouce mraky
v provoněném ášramu
a dvanáctero soustředných kol
když kluk vrhá žabky
na vodní hladinu

ZAJÍC A JELEN

(Martinu Jelínkovi)

Jakmile si uvědomíš
jaké hry s tebou tvé ego hraje
už nemůžeš psát.
Všechno, co tvé pero zplodí
se stává:
a) pokusem o vyvolání soucitu
- hra na oběť
b) pokusem o získání obdivu
- hra na zneuznaného
c) pokusem o znalce života
- hra na hlupáka

Z kouzelníkova klobouku
lze vytáhnout
nekonečné množství zajíců
a jediný člověk
který je uměl spočítat
umřel!

Bez názvu

Na obloze jsou bezhlaví psi.
V tramvaji motají se zmatený včely.
Po svých a bez roje.
Nemám rád feny s utrápenými pohledy
- vzbuzují ve mně pocity.
Až oplaskne otok pravého kotníku,
šedivého měsíce,
ukáže se,
zda jsem nevyhodil deset tisíc
za jeden dobrý úmysl.

Bez názvu

Pochopení
Vln
Není možné
Můžeš to vyčíst
z očí vlků
i ze zářezů
na jejich tesácích
Je to hloupý
lístek do loterie
Hloupá čísla
Když to nevyjde
- zahodíš ho
A budeš dýchat dál
Ale co ty sklopené hlavy
Žádné pohledy
Jsou schopní i oni
- zmačkat svou kůži
rozlámat kosti
na prach
roztřískat
přirozenost?
Být poslušnou kuličkou
- neštěstí, či extáze?
Pochopit vlny
není možné.
Zeptej se vlků.
Jak odpoví?
1.9.2020 Minsk

Bez názvu
Je něco po dvanácté.
Objednávám si třetí pivo.
Komunikuji anglicky v Minsku.
Čtvrté pivo v Minsku.
Divadlo,
kde nerozumí
letu ptáků.
Ani dalším nebeským záležitostem.
Prošlo procesí kaťuškou.
Ale ikony
se ani nezatřásly.
A káže dál.
A káže dál.
Pod rouchem topoří se
velké nepochopení.
(Paradigma střepů,
flašky osudu.)
A je prázdná.
A je prázdná.
Co je to malé,
blyštivé na dvě?
Bojím se víc pavouků
než Lukašenka.
2.9.2020 Minsk

Bez názvu
Je asi čtvrt na devět
(čili osm patnáct).
Stanicja Kupalevska.
Jedu do kavárny.
Možná na jedno,
dvě piva.
Když nebudu ospalý,
půjdu na jediné místo v Minsku,
kde se otepluje.

Vzteky je voda
Půda téhle
soli

Nonšalantně
nožku přes nožku
A všechno to bují a roste
Trčí
nožku přes nožku
Zajda
Hopká bahnem
Rychle Pryč
Před čím utíkáš?
Vždyť jsem se přišel
jenom vymocit
A pozdravit tě
Do bahna vobehnaným
zvukem

Bez názvu

Midnajt
Dobrou?
Ještě nechod'
máš moc hebkou kůži
První
dvacet
vole
Křičeli a mlčeli

Bez názvu
Dvanáctérák
Dupe
Dupe do
Dechu
Deci
Debo
Ivě

Bez názvu
Obzor
v mlze
Nejasná linie
 Plocha
 Hvězdkruhy
 /Skvrny/
Měli jsme na tu veterinu jít
s tvým zvířecím mozkiem
 Zpocený
 Šťastný
 Nehmotný
Znaky všedního hluku
Hlas všednosti
Zas skřípe zubama
 4.7.2020

Bez názvu
Jsem tu brzo
Moc brzo?
Měří si teplotu
a smějí se
Neslyším na levý ucho
A tak nějak si to plyne
Bude to na dlouho
Nějaký trvalý
 stav
Za mřížemi
Co bude následovat?
Kdyby oči mohly mluvit,
mluvily by očima?
 4.8.2020

Bez názvu
Asi dlouhý trubky
Vole
Samá pěna
Stejný jak slova
tečou, pění a kapou
ti/mi od huby
a ty tvoje černý
oči
Jsou krásný, fakt
Ale tečou?
Tečou stejně jak naše přehřátý
Slunce?
To víš, nemáš chodit na Krymskou.

Bez názvu
Vy sráči
Vy poetové
Hnusný slova jsou,
taky poezie, což.
Radši/small talk/
-malý řeči/
Než laparoskopie.
7.2020

Bez názvu
Racek,
co našel křídla.
Co je jeho nový moře.
Sice už nemají domácí
marmeládu.
Ale nemají oči.
Tak mě nevidí.
A nevidí.
Jsou totiž jen hrozní
a horší.
Černá vrána,
co má svůj vlastní žlutej sněh.
A my, vrány/ty sněhu/,
to jste vy, děvky.
A vy jste já
a já jsem vy
a vy jste my
a my jsme
já

Bez názvu
Schůzky, kde dupáním
vzýváte solidaritu
/Setkání nadýchaných obláčků/
Schází - to plamenné,
je to prázdná intimita
v přítmi té /pletené?
rákosové?/
lampičky
co zůstala / co zamrzla
/ co zkameněla
v dětství
- ale pamatuješ ji
Matka,
jak stojí u dřezu
a otáčí se na tebe
s úsměvem.
Je to melancholická vzpomínka
- barvy purpuru.
Voní jako rozkvetlý oleandr
/ rododendron
před domem v Istrii - cítím to.

Válka na Balkánu
byla v té době vzdálená
pohádka
a mávala papírovou
čepičkou.
Nebylo nutné
dupat
Vzývat solidaritu
/ V dětství byl všude mír
a ten Balkán
byl spíš sýr/

Výšleh
Sýra
Záblesk
Dopad
Šlinc
Tekutina
/Horká a bolavá/
Vzývání
Papírových draků
Nad pampou
Betonu
dopad
A zhroucení
Okenních
Tabulek
A stařec
V narychlo
Spíchnutém
Krytu ti
Tvrdí
To je hudba!
To je hudba!
A budou matky - i potom?
Budou oleandry?
Bude vůně - nadále?

B y l
K r a j z e m i t ý c h b a r e v
S t í n ů
o b t á č e j í c í c h e l i p t i c k é
t v a r y
(p ř í c h y l n é) ú z k o s t i
H n ě d á
v y p a d l a z u l e p e n ý c h o č í
t a k n e d o s a ž i t e l n ý c h
n a d r u h é p o l o v i n ě
p o s t e l e

P o d z á h y b y k ů ž e
s k r ý v a l a k o p u j a b l e k
H o ř k ý c h i k y s e l ý c h
V í m – c h u t n a l j s e m j e
P o d p ř i k r ý v k o u s k r ý v a l a p a k
(u r a ž e n á) k ř í d l a z e s á d r y
l y s o u v u l v u
a j e j í o p e l i c h a n ý p e n i s
j a k b a b í l é t o
j a k b a b í l é t o
K d y b y p a m a t o v a l a ,
p ř á l a b y s i z a p o m e n o u t

K y s e l é
H o ř k é
V a l é r y i h l o u b k y
t o h o s v ě t a t o h o s a d u

Bez názvu
Předčasně
krásní chlapci léty
chladnou,
v řezavém závětrí
hradeb,
bez barev podzimu.
Chtěl bych být vzpomínka z dětství
- /V oranžovém světle/.

26.8.2020

Pelhřimovský otazník č. 18

Nakladatelství **Sama doma**
Vytiskla **Tiskárna**
Rok vydání **2021**

<https://www.facebook.com/pelhrimovskyotaznik>

pelhrimovskyotaznik@seznam.cz

Účinkovali: Jakub Marek, Biaggi, Efko, Jozka Klasik, Mrdkowskij, Létající sultán, Magda Mokrá a Maxmilián Vlhký (review o festivalu), Friedrich bez Kýče, Oelsnic a Hutter, K.Š., Hloupí a zrnití flastenci, Vítek, Stanislav, Automatická pračka, Vincent, JM, Michaela von Pacher a Martin Jelínek.

„Jestli chceš mít i Ty P? doma, tak si ho kup.“